Ч. 119. Середа 29 мая (11 червня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Промова Ол. Барвіньского

на засїданю австрийскої делеґациї в Пешті дня 6 червня 1902. в розправі над буджетом міністерства війни.

Висока делеґацие! З вдоволенєм почули делеґати так з престольної річи, як з виводів міністра заграничних справ урядове потверджене мирної полїтики, підчас остатних торжеств в Петербурзї і в італїяньскім парляментї висловлено найживійші надії мира, всі держави сьвіта вступають ся за удержанє мира, а ґр. Бїльов сими днями заявив, що на полїтичнім небесклонї може нїколи не було так мало темних місць, як тепер. Але при всїм тім чим більше говоримо про добродійства мира, тим більше зброїмо ся.

В другій половинї престольної річи є мова про значні домаганя міністерста війни, хоч міністри скарбу обидвох половиць монархії однодушно жалували ся, що державний буджет втратив елястичність. Хоч предложений нам воєнний буджет не приніс нам несподїданок, всеж таки потвердив ті великі запотребованя на гармати і додаткові видатки, про які від довшого часу писали дневники.

На загальне запотребованє на 1903 рік прелїміноване 366 міліонів корон, отже о 8·2 міл. кор. більше, як вторік. Для надзвичайних потреб в окупаційній области (Босні і Герцеґовині) вимагає ся 7·8 міліонів корон, отже о 337.000 корон більше, як вторік. Яко додатковий кредит вставлено 110.000 кор. на етатові потреби, 229.000 кдр. для сторожевого відділу в Хінї і поважну суму 5·9 міл. кор., з того 1·5 міл. кор. на цїли дипльомациї а 4·4 міл. корон для маринарки в Хінї, котрий то видаток має бути покритий з хіньских воєнних коштів. Загальне запотребованє виносить отже в дійсности не 366 міл. кор., але 380 м. кор., отже не о 8·2 міл. кор., лише кругло о 22 міл. корон більше, як вторік.

До сего незвичайного обтяженя треба ще додати видатки на справленє нових гармат. Від кількох лїт роблять в міністерстві війни проби, глядять нових гармат, які би відповіли вимогам воєнним і були рівновартними з новими гарматами инших держав. Переведені основні проби мали після слів міністра війни такий успіх, що виготовлено вже зовсїм добрий взорець, відповідний всїм вимогам для нових гірских гармат і гавбиць (малі польні гармати), так що сї проби можна уважати кінченими, а лише що до нових гармат польних роблять дальші проби.

Се має поки-що коштувати 38 міліонів корон. За ту суму мають справити нові польні гавбиці і нові гірскі гармати, а з тим разом має бути утворених 14 дивизий польних батерий, і переведена реорґанїзация польної артилерії, і то вже з жовтнем 1902. Але й тою значною сумою не зовсїм ще вичерпане загальне запотребованє на 1903 рік. Задля заведеня нових гармат і реорґанїзациї артилериї вимагає ся додаткового кредиту 1,552.000 корон, а між стрічками в справозданю про 38-міліоновий кредит мимоходом сказано, що: „на случай, коли би дальші проби до осягненя нових польних гармат в слїдуючім (1903) роцї доведено до кінця, тодї міністерство війни було би приневолене зажадати в 1903 р. дальшої части на одноразові кошти, однак в тих доманях не піде по за 40 міліонів корон“. То вистарчає. Від делеґациї навіть не вимагає ся призволеня на тих 40 міліонів. Загальне запотребованє на 1903 р., крім правильних додаткових кредитів, які рік річно появляють ся, вносить отже 459·5 міл. кор., отже в порівнаню з вторік призволеними видатками 357·8 міл. кор. є більше о округлих 102 міліони корон.

Головний прихід окрім датків з квоти обидвох половиць монархії творить я спільнім буджетї дохід із спільного мита. Колиж видатки в згаданім висше розмірі зростають, доходи на покрите їх річ річно зменшають ся. Ще в 1901 р. виносили приходи з мита спільної области монархії понад 118 міл. кор., на 1902 прелїміновано лише 99·5 міл. кор. і се питане, чи задля зменшеня консуму і задля злих часів навіть та зменшена квота дійстно вплине.

Розходить ся отже о дуже тяжкі, майже неосяжні жертви, які вельми пригноблюючо впливають на податників, позаяк сї не можуть освоїти ся з думкою, що при тривких мирних взаєминах нашої монархії з всїма державами, при тривало мирнім положеню заграничнім рік річно мають бути підвисшувані видатки воєнні. Се правда, що мир має велику вартість, однак населенє, яке тепер є в так страшній економічній нуждї і стогне під тягаром податків, не може зрозуміти так легко, длячого власне держави тридержавного союза, котрі при

---

72 *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого видання.)

(Дальше.)

— Як то грізне все звучить! — відозвав ся король. Кождий з вас жалібників говорить правду, але ваша любов для мене заступає вам очи як полуда. Що менї розповідає Рамері, що пише менї Бент-Анат, що доносить о Аніїм завідатель Менових стаднин, та що менї ще й з иншого боку доносять з Єгипту, то все нїчо такого, що могло би мене занепокоїти. Я знаю вашого вуйка, та й то знаю, що він розсяде ся на запозиченім престолї, як лиш то буде міг, але скоро вернемо домів, то він знайде собі місце і на низшім стільци. Він не до великих плянів і сьмілих дїл; але до виконаня готових постанов він придатний, і длятого вибрав я єго на мого намістника.

— Але здає ся, — відозвав ся Хамус [1]), поклонившись чолобитно перед батьком, — що Амені підюдив єго честилюбивість і помагає єму радою. Управитель Сеті'вого дому, то чоловік сьмілий і мудрий, а половина єреїв стоїть за ним.

— Я то знаю, — сказав на то король, — ті панове злі на мене за то, що я їм забрав до войска челяд, котра їм поля обрабляє. Та й красний же народець менї післали. З першою стрілою щезає вже й їх відвага! Нехай завтра стережуть табору. Чей може будуть придатні до того, коли їм скаже ся, що скоро дадуть собі взяти намети, то й хлїб та мясо і бордюги з вином дістануть ся в руки ворога. Коли здобудемо Кадеш, то сьвятині над Нїлем дістануть найлїпшу пайку з добичі, а ти сам, мій молодий старший єрею з Мемфіс, покажеш своїм товаришам, що Рамзес готов то, що взяв від слуг богів дїлетками, віддати їм кірцями.

— Невдоволенє Амені'го, — відповів на то Хамус, — має глубшу причину; твій великий дух шукає собі сам і знаходить свої власні дороги....

— А тоті панове, — перебив єму Рамзес, — привикли правити й королем, а я, я їх не відпихаю від себе. Я паную замість найвисшого бога, але я не бог, хоч они віддають менї таку честь як богови, і я з покірним серцем дозваляю їм охотно, щоби они посередничили межи богами а мною і моїм народом; правда, що людскими справами правлю так, як менї хоче ся. — А тепер не говорім вже о тім! Менї гидко сумнївати ся о приятелях, а довіре для мене так потрібне і дороге, що я не сказав би нїчого, хоч би менї прийшло ся раз і обманити ся.

Король дав знак і напив ся вина із золотої чаші, яку єму подав Мена.

Через хвильку споглядав він на блискучу посудину, відтак зняв очи, з котрих сьвітила ся тепер строга повага, і сказав: А коли они мене ошукують, і десять Амені'в та Ані'в ваблять мій край в сильце, — то я верну домів а моя нога розтолочить плюгавство в піску!

Коли він вимавляв ті послїдні слова, голос єго звучав як того вістника, що оповідає довершене дїло.

Коли він замовк, нїхто в тім цїлім великім просторі не рушив губами, анї не підняв руки.

Тоґди підніс він чашу та відозвав ся голосно і весело: Перед битвою годить ся піднести духа. Славне то, що ми довершили: Далекі народи почули нашу руку, над їх ріками поставили ми наші стовпи побіди, а на їх скалах витесали ми славу наших дїл [2]). Більшим як всі королї єсть ваш володїтель, а то завдяки богам і вам, єго хоробрим товаришам. Нехай же завтрішна битва вкриє нас новою славою, а небесні нехай дозволять скорий конець сїй війні! Випийте зі мною чарку

---

[1]) На памятниках називає ся він Ха-ем-Ус. То був „Сам“ з Мемфіс. Єго мумію знайшов Маріет в гробах Апісів в Саккара. Мумія Рамзеса II. знайдена в Дер ель Бахрі відповідає тим поглядам, які собі виробив автор повісти з поверховности сего володїтеля.

[2]) Геродот розповідає про образи, які Рамзес II. казав витесати на скалах в завойованих ним краях на спомин своїх дїл. Два такі він сам видїв. Один задержав ся ще й до нинї па скалї коло Байруту.

всякій нагоді запевняють про мирні наміри, мають бути обовязані до так великих узброєнь, мов би ми стояли перед великою, воєнною грозою. Се тим менше зрозуміле, позаяк німецкий канцлер старав ся ослабити головний арґумент противників тридержавного союза заявою, що ніяка до сего союза належна держава не є обовязана удержувати війска на певній висоті, а також з ріжних сторін запевнювано, що двохдержавний союз є доповненєм тридержавного, отже не стоїть ворожо супроти него і не насуває ніякої небезпечности. Однак то дуже слабе успокоєнє, наколи на те нам відповідають, що иньші держави поносять ще більші жертви на воєнні потреби, що наше міністерство війни робить можливі ощадности, бо і сї обмежені домаганя міністерства війни є величезним обтяженєм державного буджету. Границі жертв лежать не в жертволюбности, лише в податковій спроможности, а в сїй делеґациї непеpечно всї тої думки, що супроти сумних економічних відносин і недостатку зарібку, податкова спромога населеня так ослабла, що від уст мусить собі відоймати, щоби заплатити податок. З другого боку не так то легко приймати на себе одвічальність за відмову конечних потреб для війска.

Длятого повинно міністерство війни старати ся, осягнути значнїйші ощадности н. пр. зменшенєм числа війскових урядів, упрощенєм побору рекрутів, суперарбітрованя, додаткового побору і удержуваня евіденциї на стрільницях і муштрах, а супротив населеня заявляти прихильність і строго карати всяку неприхильність, а також часть забраних господарству сил єму звернути.

Міністер війни прирік в буджетовій комісиї, що зміна застарілого карного поступованя війскового буде в найблизшім часї предложена. Сподїваю ся, що то буде вже раз переведене і що не будемо потребували нове десятиліте на се ждати. Але й тепер вже належало-б залишити деякі варварскі кари, як н. пр. привязуванє вояків, бо то не лише притуплює почутє достоїньства, але доводить часто до самоубийства. Міністер війни заявив вправдї, що сего уживає ся лише виїмково супротив ворохобних і упертих людий, наколи иньші способи показали ся безуспішними і то супроти жовнірів без шаржи. Ся заява міністра анї не заспокоїла анї не переконала мене, передовсїм длятого, позаяк жовнір без шаржи є також чоловіком і вимагає, щоб з ними обходжено ся по людски, а по друге яко довголітний учитель, котрий мав нераз дуже лихих учеників, можу запевнити, що звичайними способами при розумнім і поважнім поступованю можна все осягнути без варварских кар.

Про урльопи в часї жнив говорив я нераз сам, а сего року сю справу в буджетовій комісиї обидвох делеґаций і тут знов обговорювано основно, однак міністер війни сему опирає ся нїби то длятого, що вторішні досьвіди в тім напрямі були некористні, бо навіть громади мали доносити міністерству, що урльопники не лише не помагали в часї жнив своїм родинам, але ще були для них тягаром. Можливо, що декуди були надужитя, однак скілько знаю галицкі громади, які не кваплять ся з такими доносами до міністерства війни, догадую ся, що сї докори відносять ся до иньших країв. Всеж такі поодинокі надужитя не є достаточною причиною, щоби відказувати жнивних урльопів тимбільше, що в иньших державах н. пр. в Баварії показали ся користними, а у нас в Галичинї є в часї жнив велика недостача робочих сил.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів дня 10-го червня 1902

— **Впреосьв. митрополит** закінчив візитацию деканата підгаєцкого і розпочав візитацию деканата теребовельского. Дня 14, 15, 16, 17 і 18 того місяця буде в Зарваници, де буде місия, реколекция і на закінчене собор сьвящеників цїлого деканату.

— **З Самбора** пишуть до „Руслана“: Від 19-го мая звідує Пр. епископ К. Чехович деканат самбірский. Нарід витає всюда свого князя Церкви з одушевленєм. Бандерії селяньскі супроводять Владику з села до села, а здвиг народу з місцевих і доокличних сїл є так великий, що церкви помістити їх не в силї. Преосьвященний мимо спеки і здвигу народу працює безупинно, посьвячує церкви, проповідує, катехізує. Дня 7 червня загостив достойний гість до Самбора. Місцева Русь вже заздалегідь приготовлялась, аби достойно приняти свого улюбленого, та так довгі літа ожиданого гостя. О 5 годинї заповнив великий здвиг народу простору площу довкола триюмфальної брами, построєної комітетом. При брамі згромадилось духовеньство обох обрядів з процесиями, репрезентация міста, Русинів та комітет місцевий, що займав ся принятєм. Гурт молодїжи обох заведень наукових, с. е. ґімназиї і семинариї утворив довгий шпалїр, а дївчатка школи видїлової, пристроєні в білі суконочки, в віночках та в шарфах синьо-жовтих з кошичками цьвітів під проводом своїх учительок заняли місце посеред шпалїру. При брамі промовив по польски презес міста др. Штаєрман, висказав радість громади з прибутя так достойного гостя і запевнив, що радісним серцем громада самбірска приймає свого Владику. На промову сю відповів Преосьвященний по польски і по руски дякуючи за приняте. Опісля промовив професор-емерит п. Лашкевич, рідний міста і повитав Владику від міщан-парохіян та просив приняти хлїб і сіль. Преосьвященний, вражений принятєм, желав розвою парохії самбірскій. Ще по короткім повитаню латиньским парохом, удав ся Преосьвященний серед здвигу народу до фари латиньскої, костела оо. Бернардинів і до церкви, де по відправленім молебни і проповіди відпустив вірних.

— **Духовна семинария в Станиславові.** Міністерство просьвіти і віроісповідань порішило приступити в найблизшім часї до будови гр.-кат. духовної семинариї в Станиславові.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Від дня 15 червня 1902 р. почавши, будуть поїзди поспішні ч. 303 і 304 на станциї в Вибранівцї задержувати ся для всїданя і висїданя подорожних з слїдуючими годинами від'їздів: Поїзд ч. 304 від'їзд з Вибранівки год. 12 мін. 52 попол.; поїзд ч. 303 від'їзд з Вибранівки год. 3 мін. 29 попол. після часу середно-европейского.

— **Будова загальних шпиталїв.** Краєвий видїл предложить соймови на найблизшій сесиї проекти до законів, якими признасть ся публичними і загальними шпиталї в Ярославі, Коросні і Горлицях. Після проекту законів, половину видатків на будову сих шпиталїв поносять громади

на побіду і веселий та повен слави поворот домів.

— На побіду! На побіду! Нехай жиє фараон, честь і слава єму! — відозвались ликуючи товариші Рамзеса, а він зійшовши по ступенях з трона, відозвав ся до пируючих: А тепер спочивайте, аж зайде зьвізда Ізаси. Тогда підете зі мною помолити ся перед престолом Амона, а відтак на битву!

І знову підняли ся голоси радости, підчас коли Рамзес кождому із своїх синів подав руку, висказуючи кілька слів заохоти.

Обом молодшим, Мернефті і Рамері'му, казав піти з собою, вийшов відтак з ними і з Меною із намету, де пирували. Попереду перед ним ішла ґвардия і двірскі урядники, що несли булави з золотими лїліями і струсині пера і так зайшов до намету де ночував, а котрий стеріг добірний відділ войска, під проводом одного з єго синів.

Заким зайшов до намету, казав подати собі кілька кусників мяса і дав їх власною рукою своїм львам, котрі як ласкаві кітки дали ся єму погладити. Відтак заглянув ще до своєї конюшнї, поплескав свої улюблені коні по їх красних шиях і постановив, що „Нура“ і „Побіда в Тебах“ [3]) мають єго завтра повезти до битви.

Прийшовши до намету, в котрім ночував, приказав дворакам вийти. Відтак дав знак Менї, казав єму здоймити з себе свої прикраси і зброю та закликав до себе своїх наймолодших синів, котрі послушно і з обавою ждали коло намету.

— Чому я вам казав іти зі мною? — спитав поважно.

Оба мовчали, а він повторив своє питане.

— Бо ти добачив — відповів тепер Рамері — що межи нами обома не все так, як повинно бути.

— І длятого, що я хочу, — перебив єму король, — щоби мої дїти жили в згодї. Ворогів знайдете завтра богато, котрих треба побороювати, але приятелїв позискує ся рідко, а в битві тратить ся їх аж надто часто. Хто з нас згине, нехай не розстає ся в гнїві, але нехай з любовю виглядає єго на тамтім сьвітї. Кажи Рамері, чого ви погнївали ся?

— Та я вже не гнїваю ся на него — відповів запитаний. — Ти менї недавно тому дарував меч, котрий Мернефта має онтам за поясом, бо я підчас послїдного нападу Хетів зробив, що було моїм обовязком. Ти знаєш, що ми оба спимо в однім наметї, і коли я вчера добув меч щоби налюбувати ся красною роботою вістря, видджу, що то якийсь иньший не такий острий.

— Я жартом заміняв свій меч за єго — відозвав ся Мернефта, але він не пізнав ся на жартї і сказав, щоби я й завсїгди украшав ся незаслуженим почестним дарунком, а він буде старати ся заслужити собі на новий, і відтак....

— Знаю досить; ви оба зле зробили — сказав король. — Навіть і жартом, Мернефто, не треба дурити. Я лиш раз так зробив, а що з того вийшло, розкажу вам для остороги.

Моя благородна покійна мати Туаа попіслала мене, коли я перший раз пішов в похід до краю Фенхів [4]), щоби я їй приніс камінчик з побережа коло Біблоос, де вода тіло Озіріса викинула на беріг; — але я на жаль забув на то. Коли ми входили до Теб, я пригадав собі просьбу матери. Я був молодий і нерозважний, отже взяв камінчик з дороги, сховав єго, а коли она спитала мене о памятку з Біблоса, я дав їй мовчки камінчик з Теб. Она втішила ся ним і показала єго рідні та поклала коло образів предків; але встид і жаль не давали менї спокою і наконець взяв я потайком камінчик та кинув єго у воду. Тогди скликали всїх слуг і допитували ся остро, хто взяв камінчик. Я вже не міг довше видержати і признав ся до всего. Мене нїхто за то не покарав, а все-таки не було нїколи більшої кари для мене як тогди. Від тої пори не відступав я навіть і в жартї від правди. — Возьмиж собі ту науку до серця, Мернефто, яку дістав твій тато; а ти Рамері кажи віддати собі меч і вір менї, в житю буває так богато великих річий, що викликують гнїв, що треба завчасу привчувати ся по дружньому не зважати на дрібницї, коли хто не хоче стати таким бурмилом, як той проводир Паакер; а менї здає ся, що ти бравий вітрогоне найменше до того. Подайтеж собі руки!

Князї приступили до себе, а Рамері таки кинув ся братови на шию і поцїлував єго.

Король погладив обох по голові і сказав: Лягайтеж тепер оба спочивати, а завтра нехай кождий з вас вибере собі почестний дарунок!

Коли єго сини вийшли із намету, звернув ся Рамзес до свого поводатора і сказав: Та й з тобою мушу ще перед борбою поговорити. Заглядаю тобі крізь очи аж в твою душу і менї здає ся, що в ній не так виглядає як би повинно бути, від коли завідатель твоїх стадний прийшов сюди. Що там в Тебах такого стало ся?

Мена подивив ся на короля щиро але сумовито і сказав: Моя теща Катуті зле завідує моїм майном, заставляє поля і продає худобу.

— Ну, то можна відшкодувати — сказав Рамзес добротливо. — Ти знаєш, що я обіцяв тобі сповнити твоє бажанє, скоро Неферт так щиро тобі вірить як тобі то здає ся. Але менї здає ся що як раз з нею не все так, як би ти хотів, бо я тебе ще не видїв щоби ти журив ся грішми та маєтностями. — Кажиж, ти знаєш що я тобі як батько, а серце і очи того чоловіка, що в битві поводить моїми кіньми, мусять бути свобідні і незапоморочені.

[3]) Так називались дійстно конї, котрі возили Рамзеса до битви під Кадешем.

[4]) Фенху звано вже на памятниках 18. династиї взагалї чужинців, не лиш Фенїкіян.

і повітові фонди. В Заліщиках приступлять небавом до будови загального шпиталя, що буде коштувати 120.000 К. На сю ціль старий шпиталь має квоту 33.710·56 К, громада покрие половину видатків, а решту покрие ся з позички затягненої за дозволом сойму.

— **„Народна Торговля“** купила сими днями в Самборі в ринку поверхову каменицю, де по переведеню відповідних адаптаций умістить свій тамошний склад. — Се вже четверта з ряду реальність „Народної Торговлї.

— **Тиф пятнистий** ширить ся в Станиславові. В шпитали лежить 3 хорих, а в войсковім шпитали помер один жовнїр. Також набавив ся тої хороби др. Конкольняк, директор шпиталю, заразивши ся від хорих, на щастє однак має ся він лучше.

— **Укушенє.** Асистента ґеометри евіденцийнии Яхна з Ряшева, укусила в лїсї підчас поміру зиґзакована змия Яхно не звертав з початку уваги на малу ранку і працював дальше. В кілька хвиль однак рука страшно опухла і він стратив притомність. Сейчас перевезено его до Ряшева, де лїкарі слабу мають надію удержати его при житю.

— **Замах на консуля.** До російского консуля в Ніцеї прибув з Монако один Росиянин, подаючи, що називає ся Олександер Овин, есть інжиніром, має 35 лїт та походить з Одесси. Жадав запомоги грошевої, аби вернути до Росиї, а коли консуль почав его переслухувати, Овин виняв нагле револьвер і стрілив до консуля та зранив его легко в руку. Овина арештувала поліция.

— **Фіакри електричні** що раз більше розповсюднюють ся в Варшаві. Небавом будуть уряджені на декотрих місцях стациї. На початок будуть курсувати вози на дві і чотири особи та два більші омнібуси.

— **Щастє в нещастю.** З вікна першого поверха при ул. Шептицких ч. 52 у Львові випала вчера 2 лїтна дитина на улицю, лишена на хвилю без дозору. Дитина упала так щасливо, що нїчогісенько їй не стало ся.

— **Утїк з войска** інфантерист Иосиф Бахматюк, стацированни в Станиславові.

— **З любови.** В Фльорісдорф під Віднем застрілив 22-лїтний робітник Антін Коганек зі Львова свою любовницю Анну Кастера, а відтак себе самого. Причиною була нещаслива любов.

Телеґрами.

Відень 10 червня. Є.В. Цїсар приймив вчера президента міністрів Селя на півторагодинній приватній авдиенциї.

Будапешт 10 червня. Вчера відкрито в Карловаци православний сербский синод церковний.

Дрезно 10 червня. Доносять, що стан здоровля короля Альберта поліпшив ся. Король провів ніч спокійно.

Льондон 10 червня. Daily Mail доносить, що в четвер ще перед підписанем анґлійско-бурского мира, відкрито в Преториї заговор на Кіченера. Арештовано 60 осіб.

Льондон 10 червня. Кіченер телеґрафує, що до вчера зложило оружие 4500 Бурів.

Надіслане.

— **ДЯК** безженний уміючий добре сьпів церковний, уміючий сьпів хоральний щоби дальше провадити заложеним уже хором, уміючий грати на орґанах, може знайти зараз посаду добру при Монастири ОО. Василиян в Підгірцах. Хтоби з убігателів умів іхграти на стілько, щоби потрафити запровадити орхестру на трубах при церкві той буде мати першеньство. Адресовати: ОО. Василияне в Підгірцях коло Золочева.

Мена поцїлував короля в одежу і сказав: Неферт покинула дім Катуті і, як знаєш, пішла з твоєю донькою Бент-Анатою до сьвятої гори Синай та до Меґіддо.

— Я би гадав — сказав на то Рамзес — що она зробила добру заміну. Я здаю Бент-Анату на Бент-Анату, бо їй не потреба, щоби єї хтось стеріг, а твоій жінцї не треба лїпшого сторожа як моя Бент-Анат.

— Певно, що нї! — відозвав ся Мена щиро. — Але заким она вибрала ся в дорогу, стало ся щось огидного. Ти знаєш, що заким ти єї за мене висватав, була она заручена з проводиром Паакером, єї первим братом, а він коли був тепер в Тебах, заходив часто до мого дому, поміг Катуті величезною сумою сплатити довги мого легкодушного шурина і приніс Неферті цьвіти в дарунку — завідатель стадник видїв то на власні очи.

Король усьміхнув ся, поклав руку на плече поводатора і сказав дивлячись ему просто в очи: Твоя жінка має тобі вірити, хоч ти взяв собі чужу женщину до свого намету, а ти готов єї підозрівати, бо єї первий брат приніс їй цьвіти в дарунку! Чи то розумно і справедливо? Менї видить ся, що ти заздрісний на того плечистого гільтая, котрого якийсь ворог підкинув благородному покійному могарови.

— Та я не заздрісний — відповів Мена і не длятого сумний, що сумніваю ся о Неферті, але то мене мучить, то мене болить, що як раз Паакер, котрого так не терплю як би якого їдовитого паука, приносить їй дарунки та звертає до неї очима та ще й в моїй власній хатї!

— Хто хоче, щоби ему довіряли, повинен і другим довіряти! — сказав король. — А хибаж не мушу і я то терпіти, коли якісь нужденники величають мене і мою родину похвальними піснями? Живо, стань веселий і думай о недалекій побідї, о повороті домів та й не забувай на то, що ти маєш Паакерови менше простити як він тобі. Ідиж тепер до коний, а завтра став ся на моїм возї веселим, таким як то я тебе люблю.

Мена вийшов з намету і пішов до конюшнї.

Там застав він Рамеріго що ждав на него.

Живий молодець признав ся поводатору, що він любить его яко сьвітлий примір і поважає его, але все-таки якось не може погодитись з его честнотою, бо довідав ся, що він взяв собі до свого намету якусь чужу женщину, а він прецї оженив ся з найпершою на цілі Теби красавицею і має жінку, котра гідна того, щоби єї любити. — Я сходив ся з нею — закінчив він — як брат і знаю, що она би згинула, як би довідала ся, що ти їй ганьбу робиш; таки так, що робиш ганьбу, бо таке явне віроломство робить нечесть жінцї Єгиптиянина! Прости менї мою отверту бесїду, але хто знає, що завтра стане ся, а я би не хотів зі злою гадкою о тобі іти до битви, того не хочу та й таки не сьмію!

Мена дав Рамеріму договорити до кінця і не перебивав ему, а відтак відповів: Ти такий отвертий як твій тато, та й видко научив ся від него, вислухати обжалованого, заким его засудиш. Чужа женщина, донька короля Данаів [5]), спить на моїй постелї, але я спочиваю вже від кількох місяців коло дверий намету твого тата і не був в моїм, від коли в нім перебуває тота дївчина. А тепер сїдай коло мене і послухай, а я тобі розкажу як то до того прийшло.

(Дальше буде).

[5]) Данаї була назва Греків в часї троянської війни. Так називано їх вже за часів Тутмеса III. а відтак і на написях Рамзеса III.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).